

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XXXVIII. Et ait illis in die illo, cùm aduesperauisset: Transeamus in
ulteriorem ripam. Et dimissa turba adsumunt eum, ita ut erat in nauī. Sed
& aliæ nauiculæ erant cum illo. Et oritur ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

si confessionem impiorum rabies suis sedibus eicit. Hæc olim veteris ecclesie, que ex semine isto re renata fuit, studia erant, que si hodie requiras, aut nulla, aut fucata reperies, ut interim de malis illis hortulanis nihil dicam, qui ramos istos subinde detruunt, & cori in hoc incumbunt, ut Evangelicæ doctrinæ libertas cancellis quibusdam includatur, & interim sub illius prætextu priuati commodum querunt. Sunt illi mali & perfidi coloni, quos iusto suo iudicio (ut olim Iudæorum aut stites) Dominus male perdet. Vide Mathe. 21. cap.

Christus parabolis usus est. Matth. 13.

Sed ad Euangelistæ verba redeamus, qui hunc locum concludens ait: Et talibus multis parabolis loquebatur eis sermonem, &c. Mattheus certe præter hæc, quas nos ter recenseat, & quædam quoque parabolam habet, fermenti item, verriculi, chefauri & margaritæ. Ita verò Christum loquentem ait, prout audire poterant. At qui supra parabolis usum dixit, ne ab illis intelligeretur. Sed scilicet ista conciliari possunt. Fuerunt enim illi duo auditorum genera. Alij palam impij et reprobi, quæcum ipsi propria malitia animos suos indurarent, indigni erant, quibus regni Dei mysteria manifestarentur. Alij verò ex electorum numero quidem erant, sed teneriores adhuc & simpliciores, quam ut mysteria tam sublimia percipere possent. Vt ergo priores illi excæcari merebantur, ut dignas suas penitentia: penas darent: Ita alteris simplex & rude docendi genus conueniebat, per quod eorum gradibus quibusdam ad pleniorum regni Dei cognitionem ascenderent, & eorum subinde admonerentur, que ad salutem suam faciebant. Ideo discipulis suis priuati omnia illa exposuisse dicitur, que publicè per parabolam docebat. Hic verò excimiam Dei bonitatem agnoscere docet, qui salutis doctrinam ad ipsius mundi exordio miseris mortalibus reuelauit, & omnibus seculis eo docendi genere esse usus, quibus quàm maximè conueniebat. Eandem bonitatem ipsi etiam hodie experimur, quando ad nos ipsi esse Euangelij cognitio, ut pueri & senes, viri & femina, docti & indocti, nobiles & ignobiles, denique cædones, nautæ, aurigæ, & si quod hominum genus vilius est, de illo disputare, & seculis erudire possint. Agnoscamus ergo hanc Dei gratiam, & verbi semen ita excipiamus, ut salutaris incrementis indies progressi, tandem celestis regni heredes efficiamur cum Christo Iesu Domino nostro, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

Vide supra Homil. 35.

H O M I L I A XXXVIII.

Et ait illis in die illo, cum aduersperauisset: Transeamus in ulteriorem ripam. Et dimissa turba adsumunt eum, ita ut erat in nauis. Sed & alie nauiculæ erant cum illo. Et oritur procella uenti magna, & fluctus struebant in nauim, ita ut illa iam impleteretur. Et erat ipse in puppi super ceruical dormiens. Et excitat eum, dicens illi: Præceptor, non est tibi curæ quòd perimus? Et excitatus increpauit uentum, dixitque mari: Sile, obmutesce. Et conquieuit uentus, factaque est tranquillitas magna. Et dixit illis: Quid timidi estis adeò? Qui sit, quòd non habeatis fiduciam? Et affecti sunt timore magno, dicebantque inter se: Quis nam hic est, quòd & uentus & mare obediunt ei?

Argumentum eius usus præsentis loci.

Quod in doctrina sua passim urget Dominus noster Iesus Christus, illud ipsum hoc Capite perspicuum inculcat: nimirum, ut de Euangelio suo rectè iudicemus, & illud ita audiamus, ut dignos in nobis fructus ferat. At quia hic multa nobis obstant, utpote ingenii carnis affectus, mundi exemplum, & imprimis persecutiones, que Euangelij prædicationem semper comitari solent: hæc omnibus istis diligenter egit, & nuper ostendit, nihil obstiturum, quò minus Euangelij doctrinam, instar grani sinapis, ex vilissimis principijs in immensum crescat, & omnia longè lateq; occupet. At quia carni admodum difficile est, in aduersis spem firmam & inconcussam retinere, illud ipsum uicè re ipsa & euidenti exemplo docet. Nam discipulos & sectatores suos graui periculo obijcit, quo tamè eosdem mox diuina sua potentia liberat. Nobis verò historia hæc in hunc usum præcipue seruit, ut intelligamus, quid nobis expectandum sit, si Christo coniungi uelimus, quid item nos periculis uariis que urgentibus facere conueniat, & quàm præsens sit nobis in Christo salutis profectum.

Primo autem periculum videre oportet, quod illi incurrerunt, qui hactenus Christum secuti sunt, i. Tempestatis
re de verbo et regno suo differenter audierunt. Cum aduerserant, iubeat Christus in alterum litus descripio
transire. Ergo illa ipsa nauicula, ex qua hactenus populum in litore stantem docuerat, transire pa-
rent, quam simul plures alie nauiculae sequuntur. At ubi in alium uenerunt, ingens tempestas ori-
tur. Vno enim cogitatum mare insurgit, fluctus in nauim ruunt, rotamq; complent, ipso interim in
periculo super ceruicali quiescente & dormiente, quasi illorum curam omnem deposuisset.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

Periclitantur
qui Christo in-
bente soluerat.
i. Corinth. 1.
Colos. 1. & 2.

meus, cur me dereliquisti? Euigila, quare obdormis Domine? &c. Et illud propheta: Quis Domine clamo, & tu non exaudis? Quin ipsum Christum eiusmodi tentationes in cruce passum esse, quae verba testantur. Dicitur hac in eum finem, ne statim desperemus, si quid simile nobis etiam accidat. Retinet enim in electis quoque caro suum ingenium, & crucis impatientes de Dei fide cogitant, quod lovis quam maximè nobis praesens adesse, & suum facit officium. Interim discipulos hoc se immo qui est Christum dormire, sed ab illo negligi suspicentur, ad illum tamen solum confugiant, & dormientem precibus excitant, importunis quidem, sed non ab omni fide alienis. Similiter nos quoque ad Christum confugere debet, qui solus iuvare potest, nec aliquid spei in hominibus collocare, quoniam praesidia fallacia esse omnis scriptura docet. Nam omnis homo mendax, & licet interdum munitur cupiat, non semper tamen quod vult, prestare potest. Exempla huius rei in historijs passim extant, sed cum primis memorabile est, quod in Exechia & Sederis ab illo cum Aegyptijs facti historia proponitur. Isa. 30. 36. 37. &c. Maledictus ergo vir, qui confidit homini (inquit propheta) & ponit carnem brachium suum. Benedictus autem qui fidei Domino, & cuius spes est Dominus. Et David clamat: Nolite fidere principibus nec filiis hominum, in quibus non est salus. Nec illud de virtutibus modo intelligi debet, verum etiam de ijs, qui vita hac defuncti in caelis agunt. Hos enim nostrorum rerum cura minimè gravari Isaias docet, nec ipsi suum honorem sua communicat Deo, sed illos pro saluatoribus haberi & invocari velit. Ad Deum vero per fidem nos converteri oportet, & penitentia studium & ardenes preces gignit: quas potissimum à nobis Dominus requirit, & certissimum sunt fidei nostrae testimonium, quae non aliunde evidentiùs elucet, quam sic Deum impleremus, qui nos percutit, & nos vel negligere vel abiectione videtur. Eo autem illa ardentior sunt, quod clavus & periculi magnitudinem & nostram infirmitatem agnoscimus. Ceterum hoc prodis praecipua malorum nostri seculi causa: quae non alia est, quam quod securi pericula negligimus, quoad aliqua datur voluptuandi occasio: aut cum illa gravius vrgent, proxima quaeque arripimus, nihil interim de eo cogitantes, quomodo cum Deo reconciliati, illius opem impetremus, qua sola omnis nostra salus dependet.

III. Christus suis succurrit, et tempestatem sedat. Quid verò Christus, quando illum tam sollicitè vrgent discipuli? Mox excitatus surgit, & ad suorum preces nequaquam surdus est, qualis Baal per Eham describitur, nec difficulte ad opem ferendam, licet interdum dissimulet. Sed ut Psaltes ait, Oculi Domini super iustos, & aures eius ad preces eorum. Et ut passim nos se invocare iubet, ita se suorum preces exauditurum esse semper dicitur. In die tribulationis (inquit) invoca me, & liberabo te, &c. Psalm. 50. Nec exempla de tantum publica tum privata, quibus hoc probari queat. Interim suo exemplo omnes antistites Christi docet, ut siue negligentia, siue natura necessitate aliquandiu dormierint, somni tandem excutiant, quando ecclesiam in periculo constitutam esse vident, & laborantis clamores audiunt. Atque noniam hodie huius memores essent, qui dum Christi vicarij dici volunt, ecclesiae querelas & pericula securi negligunt: imò iam seculis aliquot iustas eius lacrymas improbe contempserunt, quoniam Simonie & superstitionum procellis tantum non obruta opem & salutem postulant.

2. Christus ventis & mari silentium siue quietem praecipit, & mox ingens est facta tranquillitas. Est hoc evidens divinitatis argumentum, quodq; illi omnis potestas data sit in caelo & in terra: alio ut ipsius imperio ea quoque subiciantur, quae philosophi ad nescio quas causas naturales referri solent. Istud verò communi consolationi servare debet, ne tyrannorum & mundi fluctibus terram desperemus. Qui enim mari (ut scriptura ait) terminum suum posuit, idem ille tyrannorum consilia facile dissipare vel furentes mitigare, aut ipsi dem arma extorquere potest. Sic olim patriarchas per Chananeos servavit, cum animis illorum hanc suam vocem intonaret, Nolite tangere Christum meum, &c. Sic Esaui feroces spiritus restinxit, ut fratrem Iacobum cum lacrymis exciperet, quem in via in exilium abire coegerat. Idem Sauli quoque lacrymas & peccati confessionem extorsit, cum Davidem iniquissimè persequeretur. Et ad Oliveti montem hostium turmis undiq; circumdatus, pro discipulos suos ex furibundis illorum manibus asseruit, licet Petrus inconfiderato suo zelo illis contra se provocasset. At quid vetera commemoro, quando nostris temporibus non semel horreos das tempestates subito sopitas vidimus, quae totam ecclesiam inundatura videbantur? Sicut enim

Matth. 27.
 Psal. 116.
 Iere. 17.
 Psalm. 146.
 Isaias 63.
 Iob. 38.
 Psal. 33.
 Psal. 105.
 Gen. 33. & 37.
 1. Sam. 24. et 26.
 Ioan. 18.

ergo & m
 qua se no
 Terti
 ut inter
 & veni
 mines me
 dum est
 pascere
 Vrga tu
 lrum: Si
 Post
 gno, quim
 carnis no
 rore quo
 mirantur
 dicant.
 ante mem
 modo qu
 gloriam
 bris com
 periculos
 agnoscat
 amen.

ego & multis modis miseri sunt, qui adhuc homines metuunt, cum Christi promissionem habeant, qua se nobis semper vindicem fore promittit.

Tertio discipulorum diffidentiam & nimium timorem corripit. Ita enim nos iuuat Christus, 3. Discipulos reuocem vultis nostris minime aduletur. Exemplum simile alibi in Petro edidit, cum is vndarum Mat. 14. & venti impetu territus subsidere inciperet. Et sane reprehensionem grauem merentur, quicunque homines metuunt, cum Christum sibi praesentem habeant. Nobis potius cum Dauide & Paulo dicendum est: Dominus lux mea & salus mea, a quo nam timerem? Dominus robur vite meae, a quo ex- Psal. 27. pascere? Et si eundem mihi sit per vallem vmbrae mortis, nihil mali timebo: nam tu mecum es: ibidem. Virga tua & pedum tuum me consolantur. Domino a me stante, non timebo quid mihi faciat homo. Psal. 118.

Postremo quis tanti miraculi effectus fuerit apud spectatores, narratur. Affecti sunt timore ma- 1111. Miraculi que, nimirum diuina Christi virtute percussi, cuius tam euidentis argumentum viderat. Ea enim est fructus. carnis nostrae infirmitas, vt diuina maiestatis praesentia, quantumvis vilem & salutarem, absq; hor- Daniel. 10. rre quoad sustinere non possumus, cuius rei exempla in Daniele & Apostolis multa habemus. Ad- Luc. 5. mirantur praeterea opus hoc insolitum, & palam in illo virtutem humana maiore agnoscunt & pra- Matth. 17. dicant. Decet hoc eos, qui Dei beneficio ex periculis grauib; liberati sunt, iuxta illud, cuius paulo Apocal. 1. & c. ante meminimus: In die tribulationis inuoca me, & eripia te, & glorificabis me. Hic autem non eam Psal. 30. modo, qua ore fit, confessionem Deus requirit, sed totius etiam vitae officia, quae simul omnia ad ipsius gloriam inlittui debent. Et huc quidem tota huius cap. tractatio pertinet, cuius summa tribus mem- beris comprehendit potest. Primum Dei verbum digne audiamus, vt fructus in nobis ferat. Deinde in periculis, quae illius predicationem comitantur, non desperemus. Tertio ex ipsidem erepti, Christum agnoscamus saluatore in vicum, cui omnis debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen.

C A P V T V.

Et venerunt tralecto mari in regionem Gadarenorum, egressoq; ei est naui, statim occurrit ei monumentis homo spiritui immundo obnoxius, qui domicilium habebat in monumentis. Et neq; catenis quicquam poterat eum ligare, propterea quod cum saepe compedibus & caenis uinctus fuisset, disceptae essent ab illo catenae, & compedes comminutae, neq; quisquam ualuisse eum domare. Et semper die ac nocte in montibus & monumentis erat, clamans & concidens seipsum lapidibus. Cum uidisset autem Iesum eminus, cucurrit & adorauit eum, & clamans uoce magna, dixit: Quid mihi tecum est Iesu fili Dei altissimi? A diuro te per Deum, ne me torqueas. Dicebat enim illi: Exi spiritus immunde ab homine. Et interrogabat eum: Quod tibi nomen est? Et respondit, dicens: Legio mihi nomen est, quia multi sumus.

Voniam Dei filius, Iesus Christus, ideo in mundum venit, vt iuxta primam promissionem Argumentum reueris serpentis caput conculcaveret, & opera diaboli dissolueret, totus quoq; in hoc est, vt & usq; praesentis loci. nos talem agnoscamus & per fidem in ipsum saluemur. Atqui licet diabolum in Cruce Gene. 3. demum, & resurrectione sua vere debellauerit, quando & peccata nostra expiauit, & motu 1. Ioh. 3. us imperium fregit: priusquam tamen haec fierent, se illum victorem esse, peculiaribus quibusdam exemplis declarauit, quando nimirum aliquos priuatim ex illius vrbamide asseruit, quos ille quoad cor pus simul & animam possidebat. Facit hic cum primis praesens historia, quae insignem Christi cum diabolo congressum continet, in quo huius ingenium & vires, de contra vero Christi diuinam potentiam videre licet, & quibus rationibus nos quoq; aduersus hostem nunc communem pugnare conueniat.

